

A SZELLEMEK ÁRHYÉKA FOLYTATÁSA

ERDŐS SÁNDOR

AZ ELÁTKOZOTT
KÚRIA

MISZTIKUS KRIMI

Erdős Sándor

AZ ELÁTKOZOTT KÚRIA

Misztikus krimi

Helma Kiadó

2024

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

© Erdős Sándor 2024

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-708-1

Borító: Erdős Sándor

Szerkesztő: Erdős Sándor

Korrektor: Erdős Sándor

Kiadja a HELMA kiadó 2024. 10. 22.

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig megjelent
könyvek Erdős Sándor szerzőtől:**

- Mesevár – 2024. 10. 22.
- Szellemelek árnyéka – 2024. 10. 22.
- Az elátkozott kúria (Szellemelek Árnyéka folytatás) – 2024. 10. 22.

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán
(www.helma.hu)**

Első fejezet

Nem sokszor mondhattam el magamról életemben, hogy örömteli várakozással indul el egy napom ám a mai ilyen volt. Annak ellenére, hogy az ablakomon kinézve csak a hajnali párától csepegő faágakat láttam a szürke égbolt háttere előtt egészen jókedélyű voltam. Ennek a tapasztalataim szerint múló állapotnak az oka az volt, hogy még soha nem kaptam a szakmámban eddig elismerést. Ám ez a reggel más volt. Nagyméltóságú főnököm és egyúttal felettesem Kanizsai Ödön az életvédelmi osztály vezetője tegnap lelketlen mélasággal közölte velem, hogy kénytelen engem felsőbb utasításra magasabb pozícióba helyezni. Igaz ennek tényét már Sárközön közölte velem, de akkor nem nagyon hittem neki. Már néhány éve nyomozóként szolgáltam a köz javát, de eddig egy barátságos hátba veregetésen kívül nem méltatott senki még egy „remek munka volt” dicséretre sem. Pedig érzéseim szerint már régen megérdemeltem volna.

A tömött buszon zötykölőve a kapitányság felé végigfutott az agyamon néhány remek pozíció lehetősége, amit esetleg elnyerhetek ma. Felettesemet ismerve legalább a karbantartó részleg vezetését, de legfeljebb a takarítósztár igazgatói posztját megkaphatom.

Közel fél órás utazás után meg is érkeztem a kapitányság épületéhez, ahol a főbejáraton belépve egy grimasznak is beillő mosollyal nyugtázta jöttömet Zsóka a mindenható recepciósnk. Zsóka mindenről és mindenkiről mindent is tudott, ezért szinte nélkülözhetetlen volt a kapitányság

vezetője számára. Nem melleleg hatalmas lökhárítóval, csinos arccal és kikezdhethetlen lojalitással rendelkezett a vezetőség irányába, amit néhány éjszakai kiruccanásakor szorgalmasan bizonyított is. Odabiccentettem felé mosolyogva, majd szinte felszaladtam a lépcsőn főnököm irodájához igyekezve.

Reggelente elég morcos szokott Ödön lenni ezért az illemet betartva halkán kopogtattam az ajtaján.

– Bújj be – hallottam az oly ismerős rekedt hangot.

Az ajtón belépve megcsapott a már megszokott tömény füstszag. Ödönt láncdohányos lévén még nem igen láttam úgy, hogy nem volt cigaretta a kezében. Még evés közben is ott füstölgött a kezében a „fecske”, ahogy ő hívta a búzrudat.

– Szolgálattételre jelentkezem – húztam ki magamat, bokáimat összezsattintva.

– Na dobd le magad, nem a seregben vagyunk – mutatott az ócska székre, ami az íróasztalával szemben árválkodott három egészséges és egy kissé rozoga lábával.

– Na most figyelj Huba, mert egyszer mondom el és nem is éppen szívesen. Elég nagy nyomás nehezedik rám felülről, hogy téged valahogy jutalmazalak meg az előző eseted sikeres felgöngyölítése miatt.

Felnézve a plafonra az életvédelmi osztály vezetője tekintete egy magasabb létforma lehetséges inkarnációjára szegeződött. Gyanítottam, hogy a kapitányságvezető szikár arca nézhet rá most szenvtelenül. Tudtam azonban, hogy lelke mélyén kedvel engem, aminek többször is hangot adott az elmúlt évek során. Annyi elmarasztaló mondat csak annak a száját hagyhatja el, aki rokonszenvezik a szidalmat elszenvedővel.

– Osztályvezetői kinevezést fogok átnyújtani neked, ám nem az életvédelmiét, hanem egy újonnan alakulóét, amit

épp a tefélék számára hozunk létre.

Valószínűleg tátva maradhatott a szám, mert kesernyés ízt éreztem és egy apró rovarat bányásztam ki belőle a bejelentés hallatára. Jaj, ha kedves szüleim megtudják, hogy Tenkes Huba nyomozó osztályvezető lesz, de boldogok lesznek. Mindig sanda szemmel nézték a pályaválasztási hajlamaimat. Ám az énféléknek létrehozott mondatszerkezet kis félelemmel vegyes kíváncsisággal töltött el főnököm furcsa humorát ismerve.

- Sokat gondolkodtam azon, hogyan tudnám a pályafutásodat egyengetni és egyúttal minél távolabb tartani téged a közelemből úgy, hogy eleget tegyek a magasságos utasításainak. Úgy döntöttem, hogy az életvédelmi osztály keretein belül létrehozzuk a KHEO-t, melynek az osztályvezetője leszel - nézett rám biztatóan, miközben füstkarikákat eregetett a mennyezet felé.

- A miót? - néztem rá értetlenül, mert még hasonlóról sem hallottam mióta a hátsóm kilyukadt.

- A Különösen hihetetlen esetek osztályát - nézett rám mosolyogva. Az előző rejtélyes ügyed sikere vitt erre az elgondolásra - célzott a nemrégiben Sárközön zajló nyomozásomra, ahol gyilkos szellemek után kutakodtam.

- Vannak esetek, amik a hagyományos gyilkossági nyomozáson túlmutató jellegzetességekkel bírnak és úgy gondoltam te lehetsz erre a pozícióra a legalkalmasabb személy.

Nem sokszor fordul velem elő, hogy szóhoz sem jutok. Ez viszont egy ilyen eset volt. Éreztem ahogy a reggeli jó kedélyem elszáll és szomorúan gondoltam rá, hogy társaim fergeteges vicceinek milyen remek céltáblája leszek a jövőben.

- Meg is lenne a KHEO első ügye, igaz nem az, amit

ígértem – dobott elém egy fekete szalaggal átkötött iratrendezőt. – Tanulmányozd át és holnap jelentkezz nálam eligazításra. A Bakony-háti közúzó rém esete még várhat. Hogy miért azt most ne kérdezd.

– Lenne egy kérdésem főnök. Kik alkotják a csoportot? Mert remélem tényleg nem csak én magam. Szeretném őket megismerni.

– Nem hiszem, hogy sokat kellene ismerkedned mert ha így lenne akkor nem vagy magaddal tisztában. A csoport jelenlegi létszáma egy plusz fél fő. Az egy az te magad vagy, a fél meg titkos.

– Egy plusz fél? Ez még viccnek is rossz. És egyáltalán mi az a fél, ami olyan titkos?

– Na most fogd az aktádat és menj! Nem vagyok tudakozó, holnap az eligazításon majd részletesen elmondok mindent.

Kissé kótyagosan a befogadhatatlantól egy köszönetet mormogva főnököm felé kiléptem az ajtaján és lógó fejjel ballagtam a folyosón a céltalan cél felé. Biccentettem a mosolygó Zsóka felé, majd a kapitányságból kilépve kedvenc ódon hangulatú ki közkönyvtáram felé vettem az irányt.

A múlt századi, repkénnyel bevont falú jellegtelen középület egy apró park szívében bújt meg szomorú magányában. Itt szoktam a gondolataimat összeszedni és informálódni is egyúttal mert a modern, internet fertőzte világtól már kirázott a hideg is. A könyvtár porillatú langyos csendjében mindig megnyugvást találtam. Régi ismerősként üdvözölt Katika a könyvtáros hölgy kit már szinte családtagnak éreztem, olyan sok alkalommal beszélgettem vele csendben szinte minden témában. Katika értelmes a világ felé nyitott kissé visszahúzódó

vénkisasszony volt hatalmas lexikális tudással és nem kevesebb empátiával.

A megszokott kis zugomba egy sarokban bujkáló kis olvasóasztalkához mentem és az iratköteget rádobva rázuhantam az asztal mellett álló zsámolyra. Fanyalogva bontottam ki a masnit a fekete szalagon és unottan néztem a lapokat. Mindez csak pár másodpercig tarthatott, mert utána már izgatott lelkesedéssel és örömmel faltam a sorokat. Izgalmas és rejtélyes eset leírása bujkált a betűkkel telerótt papírlapokon. Talán a KHEO nem is olyan nagy büntetés? Lehet, hogy életem egyik legnagyobb lehetőségét kaptam meg mogorva főnökömtől?

Második fejezet

Kinyitva az aktát egy dagerrotípija másolata nézett rám. Hatalmas büszkeséggel töltött el, hogy ezt a fotografikus eljárást egyáltalán ismertem. Katika a könyvtár tündére az egyik nyomozásom során adatgyűjtésem során homályosított fel arról, hogy mit is takar a szó jelentése. Az 1800-as években használatos fényképészeti eljárás kapta ezt a különös nevet. Ez az égett szélűnek tűnő barnás árnyalatú fekete-fehér kép egy kissé elhanyagolt állapotú, ám tekintélyes épületet ábrázolt, mely előtt egy kisebb csoport szigorú tekintetű ember állt. A kép alatt vörös tintával írt szavak sorakoztak: „Messzire kerüld el eme falakat, melyek a rontás sötét mótelyét hordozzák”.

Mindenekelőtt el kell mondanom, hogy a képet látva borzongás futott át rajtam, pedig semmi nem indokolta az irreális reakcióimat. A képen egy nemesi kúria látszott, valószínűleg néhai lakóival az előtérben.

Na, most akkor dicsekedni fogok! Tudom, hogy mit takar az a szó, hogy kúria. Egyszerűen a kúria, avagy nemesi udvarház a vidéki köznemesség lakhelye volt. Szóval itt laktak a jómódú emberkéek. Márpedig a település, ahol a kép készült nem volt éppen egy világváros. A következő lapon rövid leírást találtam a kúria helyéről. Talán kétezer lelket számolhatott Lápfenék ez a múlt században megesett folyólecsapolás eredményeképpen létrejött mocsaras terület szélén álló kis település. Földrajzilag nem is esett olyan messze Sárköztől, előző nyomozásom színhelyétől. Tulajdonképpen egyetlen nevezetessége ez az ódon épület lett volna, de nem találtam több információt azon kívül,

hogy a Dragonits család birtokában volt az épület. Ma már az állam gondozásában romlik tovább az állapota.

Lapoztam egyet és hideg borzongás futott át rajtam a szöveget olvasva. A helyi rendőrség jelentése szerint egy a jelen ideig ismeretlen férfi megcsonkított holttestét találták az épületben, A lakosság kikérdezése semmi használható eredményt nem hozott azon kívül, hogy valami démonok és szellemek beavatkozásának tulajdonították a gyilkosságot. Gyanítottam ezért jött képbe a KHEO, vagyis én és a titokzatos fél személy. A megyei rendőrség is egyhelyben toporgott az ügygel és ezért is fordultak a fővárosi irodához segítségért. Tulajdonképpen az akta semmi más érdemleges információval nem szolgált, ezért visszakötöttem rá a masnit és elkészítve a könyvtárosnőtől hazafelé vettem az irányt. Útközben beugrottam egy kis boltba némi elemózsiáért, amiből valami ebédet szándékoztam kotyvasztani és elgondolkodva az új ügyemen megszorítottam a lépteimet.

Külvárosi kis lakomba érve leraktam a táskámat a konyhában, majd lezuhanyoztam és nekiláttam a főzésnek. Tulajdonképpen a főzőtudományom kimerült abban, hogy különféle alapanyagokat hőkezelttem és fűszereztem gazdagon. Ebéd után kiástam a kis hátizsákomat a szekrényemből és újra a vásárlás gonosz szellemének szánt áldozatra készültem. Bevált dolog volt az előző nyomozásom során is, hogy turistának álcázva mentem a nyomozásom helyszínére, Így könnyebben megnyíltak az emberek mintha hivatalos személyként kérdezgettem volna őket.

A közeli barkácsáruházban vásároltam egy messzelátót, egy hálósáskot, egy többfunkciós bicskát és a legfontosabbat, egy gumicsizmát. Előző nyomozásom is egy vizes élőhelyekkel dúsan ellátott területen zajlott és ott

remek hasznát vettem a Sárközön csak „mezőgazdasági tornacipőnek” nevezett alkalmatosságnak. Hátizsákomba gyömöszöltem a most vásárolt holmit és hazamentem. Valami szappanoperát bámultam a tévében mielőtt eltettem volna magamat másnapra.

Reggel izgatottam keltem fel és gyorsam magamra ráncigáltam a ruháimat egy gyors zuhanyzás után. A kapitányság felé menet vettem magamnak valami „nevenincs” péksüteményt és elgondolkodva rágcsáltam. Nagyjából tisztában voltam vele, hogy mit vár tőlem a főnököm. Ki kell nyomoznom egy bizarr bűnügyet, ám nem hagyott nyugodni az a fél. A titkos fél, aki a csoport tagja. Ki vagy mi lehet az? Talán nemsokára megtudom.

Kanizsai Ödön szájában a megszokott cigarettájával biccentett a fejével a rozoga szék felé, arra invitálva engem, hogy foglaljak helyet. Miután ezt óvatosan megtettem félve attól, hogy súlyom alatt megadja magát a múzeumba illő bútordarab főnököm megkezdte a nagyképűen csak eligazításnak nevezett rövid monológját.

– Gondolom elolvastad a dosszié tartalmát így mindent tudsz, amit kell. Akár indulhatsz is –mondta és egy új cigarettára gyújtott a csikkről.

– Azért lenne néhány kérdésem, illetve kérésem.

– Mondjad de gyorsam, mert van más dolgom is.

– Első sorban érdekelne a csoportom fél tagjának kiléte. Másodsorban szeretném ezt a nyomozásomat is, mint az előzőt inkognitóban végezni.

– Az első kérdésedre a válaszom az, hogy titok. Azért hívom félnek, mert segíteni fog neked rejtve, de a kilétét a nyomozás lezártáig nem fogom felfedni. A nyomozást úgy végzed ahogy szeretnéd csak járj sikerrel. Ja és egyben gyere vissza nekem. Na szervusz!

Könnyek szöktek a szemembe a meghiúsultságtól, hogy ilyen érzelmcunamit váltott ki főnökömből a távozásom miközben kimentem a kapitányság épületéből. Nagy valószínűséggel jó ideig ismét búcsút mondhatok kényelmes városi életemnek, ám egyúttal csábított újra a vidék vad romantikája is. Egyetlen bánatom volt, hogy Andi a menyasszonyom épp külföldi tanulmányúton volt így a hiánya kínzóan fáj. Sárközön ismertem meg a lányt egy kocsmában, ahol nyáron a kocsmában, mint pultos dolgozott. Most egyetemi tanulmányokat folytat a Jogtudományi karon.

Hazaérve a hátizsákomba pakoltam pár váltás ruhát és az előző nap vásárolt felszerelésemet, majd a vasútállomás felé vettem az utamat. Autóm nem volt, bár rendőrként természetesen jogosítványom igen, de nem szerettem vezetni. Igaz nem is tudtam valami jól ezért az Állami Vasúttársaságot szoktam igénybe venni a távolabbi utazásaimon.

Akcióba lép a KHEO kétharmada! Miután megvásároltam a jegyemet az unott arcú, ám annál nagyobb tüdőkapacitással bíró jegypénztároshölgytől a peronokra mentem és felszálltam a Győrbe tartó vonatra, ahol, ha minden igaz lesz csatlakozásom Lápfenékre. A már unalomig ismert táj bámulása közben megpróbáltam tervet összeállítani magamban, hogy miképpen fogjak a nyomozáshoz. Az lesz az első, hogy valami szállást találjak magamnak a mocsárvidék központjában, ahol a megszokott módszerem szerint álnéven fogok bejelentkezni. Ez volt a hatalmas terv. Nem nagy terv, de legalább van.

A megyeszékhelyre érve azon töprengtem, hogy bemenjek-e a megyei kapitányságra információkat gyűjteni,

de aztán elvettem ezt az ötletemet és megpróbáltam tájékozódni a csatlakozásom felől.

– Jó napot! Meg tudná mondani honnan indul a Lápfenékre tartó vonat? – kérdeztem meg egy vasúti alkalmazottat, aki a peron oszlopának támaszkodva a fogát piszkálta egy karónak is beillő fadarabbal.

– Innen – bökte oda nekem foghegyről.

– Innen a hatodik vágányról?

– Nem kérem. Innen a vasútállomásról – mormogta és faképnél is hagyott.

A pompás információk birtokában az állomásépület felé vettem az irányt apró pontosítások érdekében, mert nem tartottam kielégítőnek a kapott választ. Az információs irodában felhomályosítottak, hogy az állomás túlsó oldalán találok a harminckettő és feledik vágányt, ahol a szárnyvonal indulóvágánya található. Apám! Mint a Harry Potterben. Egy fél beosztottam van és egy fél vágányom. Kerekedik ez kérem.

Harmadik fejezet

Miután megtaláltam a harminckettő és feledik vágányt már szólta is a kalauz, hogy rögtön szálljak fel a szerelvényre, mert azonnal indul a vonat. Vonatnak még csak-csak, no de szerelvénynek nevezni azt az iparművészeti régiséget amire felszálltam csak elég nagy jóindulattal lehetett volna. A csak Piroskának becézett csodajárgány maximális sebességgel robogott céloim felé. A maximális sebesség az jelentette, hogy egy gyalogos nem könnyen hagyott volna le minket, de egy kényelmesen kerékpározó rokkantnyugdíjas könnyedén. Pár óra és hatvan kilométer eseménytelen utazás után meg is érkeztünk egy pergő vakolatú fonnyadt virágokkal díszített épület elé, ami kopott betűkkel a homlokzatán büszkén hirdette: LÁPFENÉK ÁLLOMÁS.

Elgémberedett tagokkal szálltam le a Piroskáról és bicegve az állomásépület felé indultam kis információ reményében. Apró váróterem fogadott egy árva paddal a fal mellett, Más nem díszítette a helyiséget, ha nem számítjuk a falon porosodó rég lejárt menetrendet. Miután körbenéztem megláttam a jegypénztár ablakát is, amit egy sötétszürke függöny tett eddig láthatatlanná, mivel a valaha fehérre festett fal kaméleon módjára idomult a színéhez. Kopogtattam az üvegen és vártam. Két perces várakozás és vagy tíz további kopogás után a függöny megremegett és szétnyílt. Egy kimondottan ittasnak látszó idősebb, vasutassapkát viselő ápolatlan alak lett láthatóvá az ablaküveg mögött.

– Mi kéne? – hallottam fojtottan az üveg mögül egy karcos hangot.

- Szállást keresek - mondtam mosolyt erőltetve az arcomra, miközben a röhögés kerülgetett.

-Ha kinéz az épület elé, akkor látni fogja, hogy ki van rá írva: Állomás. Amennyiben az lenne odavésve, hogy Hotel akkor segíthetnék - motyogta és megpróbálta behúzni a függönyt, de valami rejtélyes oknál fogva kibillent az egyensúlyából. A függönybe kapaszkodva hanyatt esett és a már láthatóvá váló italokkal teli kis asztalkára esett.

- Az anyját. Inkább a szemem folyjon ki - dörmögött miközben a függönnyel betakaródzva egy üveg tartalmát próbálta menteni a menthetlentől.

Úgy éreztem itt nem jutok érdemi információhoz, ezért a röhögéstől folyó könnyeimet törölgetve kimentem a váróteremtől és a már látható Lápfenék felé vettem az irányt. Világéletemben szerettem a hasonló figurákat, ezért kissé vidámabban ballagtam a település felé. Meglepően gondozottnak tűnt a kis község, ahhoz képest, hogy nézett ki az állomásépülete. Tiszta utcák és gondozott porták fogadtak, bár embert egyet sem láttam. Igaz kellemetlen hűvös szél fújt az ősz ígéretével, de akkor is legalább egy-két lélek jelenlétére számítottam. Tapasztalatból tudtam, hogy a hasonló kis községekben a kulturális élet központja általában a kocsmá, ezért a központban meredező templomtorony felé vettem az irányt. Joggal vetődhet fel a kérdés, hogy miért a templomot céloztam meg ha a kocsmába szerettem volna eljutni. Nos, ha valaki csak egy kicsit is ismeri szép hazánkat tudhatja, hogy kultúránk része a templom mellé telepíteni az ivót.

Nem is csalatkoztam reményeimben, mert amint odaértem a templomhoz már meg is láttam egy rikító sárgára festett hosszúkás épületet, melynek falán piros betűkkel a „Gondúzó” felirat ékeskedett. Múzeumba illő

kerékpárok sorakoztak a kocsmá előtt a betonba ágyazott vasúti sínekből készült kerékpártárolónál. Ezek a kerékpártárolók egyúttal a kijáratnál szemben a biztonságot is szolgálták. Amennyiben a vendég hazafelé túl nagy lendületet vett volna ez megakadályozta abban, hogy az útra essen kitéve annak a veszélynek, hogy kivasalja egy véletlenül arra járó autó.

Már jócskán benne jártunk a délutánban, ezért már igyekezni kellett, hogy valami szállást találjak magamnak. Nagy levegőt vettem és megigazítva a hátizsákomat beléptem az ivóba. A nyikorgó ajtó becsapódott mögöttem, ugyanis a leleményesen az ajtóra rögzített biciglibelső rugalmas energiája becsukta. Ismerős érzés fogott el, mert Sárközön is szinte ugyanilyen kocsmá van. Úgy látszik uniformizált design ez minálunk. A helyiségbe lépve megcsapott az olcsó kannás bor és a csapolószekrény tálcájában pihenő sör jellegzetesen savanyú szaga. A légyviszkos rég mosott sötétítő függönyök okozta félhomályt a szemem lassan megszokta, így körbenézhettem a teremnek is beillő sötétben. Egy krómbevonatú muzeális jellegű sötétpulttal álltam szemben, mely mögött egy kétes tisztaságú kötenyt viselő erősen kifestett arcú középkorú nő állt. A terem berendezése különböző színű, formájú és korú asztalok és székek kaotikus összevisszaságában merült ki. A falat rég érvényét veszített ár táblák és oly régi plakátok borították, amiért a gyűjtők valószínűleg öltre mentek volna, ha erre hozza őket a sorsuk.

– Jó napot kívánok! – köszöntem hangosan a kocsmában tartózkodó pár ember figyelmét felkeltve.

–Viszont kívánom! – mosolygott rám a pult mögött álló nő. – Mivel szolgálhatok? Előre figyelmeztetem, hogy az

erkölcsstelen kívánságokat nem minden esetben teljesítem – mondta mosolygós szemmel és olyan jóízű kacagásban tört ki, hogy rögtön jó kedvem lett.

– Egy pohár hideg sörrel és némi jótanáccsal – mondtam neki nevetve. Egyelőre a vendégseregről tudomást sem véve a pultra támaszkodtam.

– Zsókatól mind a kettőt megkaphatja, de akár maga kérhet egy grátiszt is – csipentett a szemével kacéran.

Így már a bemutatkozás fele meg is volt, Már megint ez a fránya fél. Ki kellene kerekíteni csak még nem találtam ki milyen névvel mutatkozzak be itt. Az inkognitó kötelez! A grátiszt nem igazán szerettem volna igénybe venni, hiszen vőlegény lennék vagy mifene.

– Kiskacsóját csókolom, hadd mutatkozzam be. Csutak Tihamér a becses nevem és éppen szállást keresek. Nem tudna esetleg ebben segédkezet nyújtani?

– Jaj, de cuki maga! De a kezemet most ne nagyon csókolgassa az imént mosogattam el a poharakat. Hacsak nem szeret sűrűn WC-re menni.

Tündéri volt ez a nő első látásra megszerettem. Na nem úgy, mint a romantikus hősszerelmes a szíve hölgyét. Inkább, mint egy gyerekkori jó barátot, akivel együtt loptuk a barackot.

– Szállást itt? Mi érdekes van ebben a dögvész szagú pöcegödörben – nézett rám Zsóka hitetlenkedve.

– Szeretem a természet vadságát és itt azt hiszem meg is találok. Egy-két hétig szeretnék maradni felfedezni a környéket.

– Vadság az van itt bőven. Nézzen csak körül – mutatott körbe a kocsmában.

Körülnéztem és bevallom sok igazság volt a

kijelentésében, Cseppet sem barátságos tekintetű bennszülöttek bámultak kihívóan. Nem vagyok félős ember, de azért nem éreztem magamat teljes biztonságban.

– Azért nem kell ám betojni – mosolygott rám a kocsmárosnő. – A tekintetük, mint bőszi bikáé, de csak méla barmok – kacagott fel hangosan, mire a vendégsereg elmélyülten kezdte vizsgálgatni az előttük álló asztalon a porszemeket.

– Nem szokásom már vagy harminc éve. Tudna szállás ügyben segíteni nekem?

– Persze drága. Nem is kell messzire mennie, csak a falu szélére. Ha a templom melletti fő úton addig megy míg el nem ér egy kis kavicsos úthoz akkor szinte célba is ért. A kis kavicsos ösvény jobb oldali utolsó házában lakik a Katica. Na ő szokott néha kiadni szobát. Úgy tudom most nem lakik ott senki rajta kívül.

–Hálám a siring fogja üldözni – mosolyogtam rá Zsókéra miközben kikortyoltam a söromet a pohárból.

– Szaván ne fogjam, mármint a hálát illetően – kacagott fel harsányan.

Miután hangosan elköszöntem az útbaigazítás szerint meg is indultam Katica háza felé. Az úgynevezett fő utca egy fővárosi sikátor jellegzetességeit viselte magán. Igaz haszna is lehetett abban az esetben, ha egy Átmulatott éjszaka után próbálna az emberfia hazacsámpázni. Valamelyik házfal az út egyik oldalán minden bizonnyal megtámasztotta volna az illetőt. Bő húsz perc múlva el is értem a kis kavicsos utat, melynek a végén a délutáni kezdődő szürkületben egy erdő körvonalai sejlettek fel.

Talán öt-hat ház előtt sétálhattam el és már el is értem az utolsót. Kellemes meglepetéssel szolgált számomra a

rendezett előkert, a szinte frissen zöldre festett kerítés és az udvar közepén álló kis toronyféleséggel büszkélkedhető sárga ház. Még csengő is volt a kapun, úgyhogy használtam is azonnal, arra mire való. Bő egy perc múlva nyílt is a ház ajtaja és a verandára kilépve egy duciforma idősebb asszony nézett rám pislogva.